

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Zie, de Heere, onze God, heeft ons Zijne heerlijkheid en Zijne grootheid laten zien, en wij hebben Zijne stem gehoord, uit het midden des vuurs; dezen dag hebben wij gezien, dat God met den mensch spreekt, en dat hij levend blijft.

DEUT. 5 : 24.

No. 7.

1 April 1911.

16de Jaargang.

NOODZAKELIJKHEID VAN OPENBARING.

's Menschen geestelijk standpunt in dit leven staat over 't algemeen op een laag peil. Zijn verstand in deze dingen is van nature verduisterd; en zonder openbaring van God, 't zij dan door het gesproken of geschreven woord, is de mensch niet in staat een begrip te hebben van de eerste beginselen waarop het eeuwige leven is gegrondvest. Alhoewel in het bezit zijnde van het woord van God, zoo wordt dit echter zonder voorlichting des Geestes een „reuke des doods” zooals is geschreven: „Die ons ook bekwaam gemaakt heeft om te zijn dienaars des Nieuwen Testaments, niet der letter, maar des Geestes; want de letter doodt, maar de Geest maakt levend.” (II Cor. 3 : 6). Met het Nieuwe Testament — hier aangehaald — wordt bedoeld het Evangelie van Jezus Christus, maar wij kunnen ons verzekerd houden dat alleen de bloote letter daarvan — doodt. Om tot zaligheid te dienen, moet het worden terzijde gestaan door den Geest, welke alleen in staat is levend te maken. Hetgeen echter dezen dood te voorschijn brengt, door de letter van het Evangelie, is niet op rekening te stellen van het Woord des Heeren. Zij vindt veelmeer haren oorsprong in het menschdom zelve, want de Apostel zegt: „Maar de natuurlijke mensch begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn, want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.” (I Cor. 2 : 14).

De „dingen” nu „des Geestes Gods”, zoowel als die van God zelve en Zijnen Zoon, hebben eenerlei meening, en zij omvatten

het Evangelie. Wij lezen als volgt: „Die (de Geest) zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen. Al wat de Vader heeft is Mijne; daarom heb Ik gezegd, dat Hij het uit het Mijne zal nemen, en u verkondigen.” (Joh. 16 : 14–15).

Klaarblijkelijk zien we uit den zin dezer teksten, dat, ofschoon de beginselen der zaligheid aan de wereld zijn bekend gemaakt in de openbaringen Gods, of met andere woorden in den Bijbel, toch een zeker werk moet worden volbracht aan des menschen ziel, alvorens hij in staat is de geopenbaarde dingen zóódanig te kunnen verstaan, dat ze hem tot zaligheid mogen dienen. Hij — de mensch — moet geschikt worden gemaakt de „dingen des Geestes” te kunnen ontvangen; hij moet in zoodanigen toestand worden gebracht, dat hij waarde wil hechten aan de Alwetende wijsheid dezer beginselen, welke eertijds door hem „dwaasheid” waren geacht. Zoo deze voorwaarden niet zijn vervuld, dan is daar voor hem geene zaligheid, — tenzij wij aannemen, dat heel het menschdom in zijn natuurlijken staat, — de ongeloovigen en zelfs die God beschimpen inclus, — erfgenamen zijn tot het eeuwige leven. — Maar deze verandering, die noodwendig echter hieraan vooraf moet gaan, kan alleen worden teweeg gebracht door middel van de beginselen van Openbaring. Zonder dit kan onmogelijk een dergelijke verandering plaats grijpen. Niemand kan in 't eene oogenblik de beginselen des Evangelies uitkrijten voor dwaasheid, om onmiddelijk daarop zijne opinie zoodanig te wijzigen, dat hij ze als Goddelijke waarheden erkent, tenzij deze verandering in zijn gevoelen een gevolg is van het feit, dat ze hem eensklaps in hun ware licht zijn getoond geworden. Valt dit ware licht er echter niet op, ze zullen altijd dwaasheid in zijne oogen blijven.

Wanneer waarheid op bovenstaand omschreven wijze aan den mensch wordt aangeboden, dan is zij bloot gelegd, of aan het verstand verklaard, met andere woorden, aan hem GEOPENBAARD.

Alle Christenen nu maken er aanspraak op, dat zij „geroepen zijn uit de duisternis tot Zijn (Christus) wonderbaar licht.” (I Petr. 2 : 9). Maar met deze voorstelling, moet door hen eveneens aangenomen worden de leerstelling van Openbaring. Immers toch, wij hebben in geen enkel opzicht kennis van eenig „licht” of 't is op 't zelfde oogenblik een openbarende macht of beginsel voor ons. Het licht der sterren en planeten openbaren ons hunnen stand aan het firmament. Het licht der zon openbaart ons een onnoemelijk aantal dingen op aarde. Iemand die b.v. een licht in een duistere kamer brengt, ontdekt als 't ware op dat oogenblik de plaats zelve, alsmede de daarin aanwezige voorwerpen. Ze zijn GEOPENBAARD door het licht, en dengene aan wien zij zoo-

danig verschijnen, verkrijgt een gedetailleerd begrip van hunne soort, rangschikking enz. Indien nu dit „wonderbare licht van Christus” niet op dezelfde wijze een openbarende macht is, niet op dezelfde wijze ons de dingen toont, zooals die Goddelijk zijn gerangschikt, en bestemd voor des menschen zaligheid, zoo het niet juist zoo krachtig openbarend werkt als het natuurlijke licht, waarvan zoeven sprake was, dan zouden we onmogelijk kunnen besluiten, dat we hier te doen hebben met een licht komende van God, of van Christus, of van den Heiligen Geest. Dergelijke termen zijn misleidend, of zonder beteekenis, zoo niet dat licht ons iets zoude ontsluiten, aangaande ons geestelijk visioen. Wij besluiten dan dat een van beiden, of het „Licht van Christus” is een zoodanige macht, en wij zijn gehouden het te handhaven, of het is niets.

Slaan wij verder acht op hetgeen Christus tot Nicodemus zeide: „Tenzij iemand is wedergeboren (van omhoog) hij kan het Koninkrijk Gods niet ZIEN.” (Joh. 3 : 3). Gereedelijk verstaan wij onder dezen tekst, dat tenzij deze nieuwe geboorte is voorafgegaan, het Koninkrijk Gods onzichtbaar is voor het geestelijk oog. Het is tot zoolang als 't ware verborgen. Vóór deze geboorte is ieder in werkelijkheid geestelijk blind, zooverre het de dingen Gods betreft, wijl men absoluut niet in staat is ze te ZIEN.

't Gebeurt somwijlen dat iemand geboren wordt zonder natuurlijk gezichtsvermogen, maar dit in lateren tijd -- 't zij b.v. door een gelukkige operatie — ontvangt. Wie nu zou willen beweren, dat, wanneer op een gegeven oogenblik de dingen der wereld, als onder anderen de schoone pracht der bergen en heuvelen, valleien en dalen, rivieren en vlakten, de geliefde geelaatstrekken van vrienden en duizende andere aangename dingen als bij tooverslag worden ontvouwd tot dezulken, hier niet de ondervinding wordt opgedaan van een wondervolle openbaring? Deze voorstelling niet te willen accepteeren, is enkel vitten op het gekozen beeld.

Alzoo ook de natuurlijke mensch, geestelijk „blind” geboren met betrekking tot het Koninkrijk van God, ontvangt eene openbaring, en in vele gevallen zeer wonderlijk, zelfs nadat zijne oogen reeds zijn geopend door de „nieuwe geboorte” tot aanschouwing van het geestelijk werk des Heeren.

Er staat geschreven: „Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelfen spreek.” (Joh. 7 : 17). Hier is sprake van eene bijzondere belofte, n.l. de mededeeling van werkelijke kennis aan al degene die des Vaders wil volbrengen. Waar gaat deze getuigenis van uit? Christus antwoordt als volgt: „Maar wanneer die zal gekomen

zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; want Hij zal van zichzelf niet spreken, maar zoo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij verkondigen. Die zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen. Al wat de Vader heeft is Mijne; daarom heb Ik gezegd, dat Hij het uit het Mijne zal nemen, en u verkondigen." (Joh. 16 : 13-15). Hier blijkt klaarlijk dat de kennis der Goddelijkheid van de leerstellingen van het Evangelie van Christus is medegedeeld door den H. Geest, omreden Zijne (des Geestes) bediening is, den Heiligen te leiden in alle waarheid. Zoo iemand waarheid uit deze bron niet wil ontvangen, hij blijft er alsdan geheel van ontstoken. De Vader heeft deze dingen opgedragen aan den Zoon, en de Geest neemt van dezelve en maakt ze bekend aan den mensch. Des Geestes wijze van doen aan te duiden, valt onder den term van „toon". Een voorbeeld ter verduidelijking: Als A tot B iets kan toonen, waarvan de laatstgenoemde tot heden het bestaan niet kende, zonder het hem te onthullen of te openbaren, zoo zouden wij eveneens kunnen concludeeren, dat zonder openbaring de Geest des Heeren de dingen des Vaders en des Zoons kan nemen en dezelve „toon" tot den mensch. Maar wijl wij het beginsel van mededeeling of openbaring zoodanigen vorm moeten geven, als wij het reeds hebben verondersteld, moet er dus sprake zijn van openbaring, wanneer de Geest des Heeren de dingen Godes „toont".

De volgende aanhalingen zijn zeer duidelijk in betrekking tot de besproken zaak: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezond hebt, (Joh. 17 : 3). Hier wordt zaligheid afhankelijk gesteld van een kennis van God en Christus. De wijze nu waarop deze kennis moet worden verkregen is verduidelijkt in het volgende: „Alle dingen zijn Mij (Christus) overgegeven van Mijnen Vader; en niemand kent den Zoon dan den Vader en niemand kent den Vader dan den Zoon, en dien het den Zoon wil openbaren." Matth. 11 : 27). Deze teksten alléén zijn reeds een genoegzaam bewijs van de leering van doorgaande openbaring aan al degene die zalig zullen worden. Niemand kan behouden worden, tenzij hij of zij een kennis heeft van God, en niemand ken Hem tenzij dit is „geopenbaard" door den Zoon. Wij kunnen onmogelijk veronderstellen, dat de openbaring van den Vader, — hier aangeduid als noodzakelijk — datgene is wat vervat is in de „letter" van het Evangelie, want, als alreeds is gezegd geworden, de letter „doodt". Paulus geeft ons in betrekking tot deze zaak eveneens een zeer sterk getuigenis. Hij zegt n.l.: „Maar gelijk geschreven

is: Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des menschen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben. Doch God heeft het ons geopenbaard door Zijnen Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods. Want wie van de menschen weet hetgeen des menschen is, dan de Geest des menschen, die in hem is? Alzoo weet ook niemand hetgeen Gods is, dan de Geest Gods. Doch wij hebben niet ontvangen den Geest der wereld maar den Geest die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn." (I Cor. 2:9—12). In deze woorden verduidelijkt de Apostel de noodzakelijkheid van openbaring Gods tot de menschen. Hier wordt getoond, dat evenmin iemand instaat is te weten de gedachten en oogmerken, ontstaan of gekoesterd in het brein van iemand anders, tenzij ze hem zijn geopenbaard, zoo eveneens kan niemand de dingen des Heeren weten, zonder Zijne openbaring.

De zeggingswijze van Paulus aangaande deze zaak alhier, is zóó klaar, dat misverstand bepaald is uitgesloten. 't Voornaamste hier getoond, is, dat de dingen Godes zijn opgesloten in Zijn Alwetend verstand, of in den H. Geest. Hoe komen zij nu onder het bereik van het menschdom? Natuurlijk door openbaring alleen. Tot zoover zijn alle Christenen het over deze zaak vrijwel eens. Maar wanneer de openbaring in kwestie onderen vermengd is met het geschreven woord des Heeren, dan wordt over 't algemeen een groote fout begaan. Onder de „dingen die ons van God geschonken zijn” moeten toch zonder eenigen twijfel ook de Schriften worden begrepen, en de Apostel verklaart, dat de Geest Gods juist hierom is gegeven, opdat n.l. „de dingen alreeds gegeven”, gekend mogen worden. Misverstand is hier in elk opzicht absoluut uitgesloten. De betrekking welke het Evangelie onderhoudt tot het menschdom kon b.v. worden vergeleken bij een boek over rekenkunde wat in de handen van een kind is gegeven. Onmogelijk kan worden verwacht, dat — ofschoon bezitter van dit wetenschappelijk werk — hij nu iets meer zal weten aangaande de kennis der rekenkunde in dit boek ontvouwd, dan wanneer hij het nimmer te voren had gezien. Om de inhoud daarvan in zich op te nemen heeft hij leeraars noodig, welke hem met de grootste vlijt doen oefenen, en de wijsheid er van stukje voor stukje duidelijk maken. Het dient hem als 't ware te worden geopenbaard. Op dezelfde wijze nu neemt de H. Geest de beginselen uit het tekstboek van de wetenschap des Eeuwigen levens, en verduidelijkt dezelve door openbaring tot het menschdom. Een leerling in deze wetenschap zonder dien H. Geest tot leeraar is: „altijd leerende maar nimmer tot de kennis der waarheid komende”.

Nogmaals gezegd, het mag een gemakkelijke zaak schijnen voor iemand welke de Bijbel in zijne hand houdt, om te weten, dat Jezus Christus is de Zoon Gods. Maar zoo eens iemand die nimmer eenige openbaring ontving aangaande dit ontwerp, zijne kennis hieromtrent wilde gaan ontleden, zou hij spoedig tot de ontdekking komen, dat hij enkel slechts geloofde dat Jezus is God Zoon. Het was door openbaring, en door openbaring alleen, dat Petrus de ware¹ persoonlijkheid der zaligmakers kende. Cristus zelf getuigde dit in de volgende tekst: „Als nu Jezus gekomen was in de deelen van Cesarèa Filippi, vraagde Hij Zijnen discipelen, zeggende: Wie zeggen de menschen, dat Ik, de Zoon des menschen ben? En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Dooper; en anderen: Elias; en anderen: Jeremia, of een van de profeten. Hij zeide tot hen: Maar gij, wien zegt gij dat Ik ben? En Simon Petrus, antwoordende zeide: Gij zijt de Christus, de zoon des levenden Gods. En Jezus antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon, Bar Jona! want vleesch en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, die in de hemelen is.” (Matth. 16: 13–17). De uitdrukking: „Vleesch en bloed”, wordt hier gebruikt, om de menschelijke wijsheid aan te duiden, en Jezus zelf getuigt dat deze niet in staat is, Zijne persoonlijkheid — als zijnde de Eeuige Zoon des Vaders — te ontvouwen. Waar nu zelfs Petrus, Jezus niet kende dan alleen door openbaring, daar kan veilig worden aangenomen, dat niemand hiertoe in staat is. De Zaligmaker leert, dat dit n.l. „Hem kennen” een deel uitmaakt van openbaring, en degene wie Hem anders ken, kent Hem niet tot zaligheid, want: „dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen den eenigen waren God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt”. Wijl zooveel afhangt van dit beginsel, heeft de Heere gezorgd, dat dit altyddurende in Zijne Kerk aanwezig bleef. Na te hebben bevestigd, dat de kennis van Zijn Heilig Zoonschap voor Petrus was ontsloten door openbaring van God, vervolgde de Zaligmaker: „En Ik zeg u ook, dat 'gij zijt Petrus, en op deze Petra zal ik Mijne gemeente bouwen,¹ en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.” Wat wordt bedoeld met deze rots, waarop de Kerk van Christus zoude worden gefondeerd? Immers niets anders, dan de rots van openbaring. Dit, n.l. die voortdurende openbaring brengt den Heere zelve als 't ware in Zijne Kerk, het doet Hem dezelve daadwerkelijk besturen, en brengt iedere verandering onder Zijne onmiddellijke controle, buitensluitend iederen twijfel, verklarend iedere plicht, overwinnend iedere vijand. Het KROONT HEM ALS HET HOOFD VAN ZIJNE KERK. Het bekleedt haar — de Kerk — met de wijsheid van God, en bereid haar voor, op alle omstandigheden. Ieder lid zal hierdoor kunnen zien, dat voort-

durende openbaring eene rots is, waartegen zelfs de hel onmogelijk stand kan houden.

Een ander bewijs; — Wij vinden geschreven in Rom. 1:16—17: „Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is eene kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek. Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof; gelijk geschreven is: „Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven.” Hier blijkt, dat het Evangelie van Jezus Christus alleen voor diegenen eene kracht Gods tot zaligheid is, die n.l. gelooven. De rechtvaardigheid des Heeren nu, welke door het Evangelie in woorden is geopenbaard, is in eene andere en meer speciale zin van het woord geopenbaard tot geloof. De uitdrukkingen door den Apostelen gebezigd, maken deze waarheid zeer duidelijk. Als de openbaring van de rechtvaardigheid van God, waarvan in Zijn woord wordt gesproken, zoowel voor de ongelooovigen als voor hen die gelooven, dezelfde beteekenis heeft, waarom spreekt Paulus dan in 't bijzonder van eene openbaring tot geloof. Dit is echter niet zoo. De openbaring van de rechtvaardigheid Gods tot de ongelooovigen is: „de letter die dood”. Voor hen is het enkel het geschrevene Evangelie, De OPENBARING TOT GELOOF is datgene wat wordt gewrocht door den Geest, welke de „dingen Gods neemt” en toont tot de Heiligen. Waar geloof aanwezig is, daar is ook de rechtvaardigheid Gods geopenbaard. Dit toch is de kern van des Apostels leering.

VERPLAATST.

Ouderling Richard J. Hemsley is van de Arnhemsche naar de Groninger Conferentie verplaatst.

HERHAALDE CONFERENTIE AANKONDIGING.

Wij brengen aan belanghebbenden nogmaals ter kennis, dat op Zondag 2 April de halfjaarlijksche Groningsche Conferentie plaats zal hebben. Twee vergaderingen zullen worden gehouden in het gewone vergaderlokaal Schoolstraat 6, en wel eene des morgens 10 en de andere des avonds 6 uur.

Zoowel zendelingen als leden der Kerk en vrienden worden hartelijk uitgenoodigd deze vergaderingen bij te wonen.

AANGEKOMEN.

15 Maart 1911 Ezra F. Edman uit Salem, Utah. Hem is de Amsterdamsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

SUCCESS.

Succes is het resultaat van toegepaste volharding, de hoofdgedachte van eerzucht, en de vreugde van de ziel; — een eik, ontwikkelt uit een zaadje van moed.

Succes is van geene beteekenis voor hem die zijn tijd verbeuzelt, maar de belooning voor den ijverigen werker. Succes is bemind en verlangd door een ieder, hoewel op 't zelfde oogenblik geschuwd en gevreesd door de meesten; — eene schoone roos op een stam van doornen en distelen, verkrijgbaar door middel van voorzichtige beschouwing en overwinning van de hinderpalen die op zijnen weg liggen.

Succes is geen aannemer der persoons, hoewel echter alleen bereikbaar voor den volhardenden strijder. Gij die er naar jaagt, weest zeker dat ge het verstaat. Herinner u zijn motto: „Een oog voor een oog, en een tand voor een tand.” — Het eischt een gelijk deel.

„Waar een wil is daar is een weg.” — Aangenomen nu, dat ge een wil bezit, zijt ge ook vertrouwd met den weg, welke vol is met tegenstand en moeilijkheden? Zonder strijd kan geen overwinning worden verwacht. Weest daarom beleidvol en span altoos uwe krachten in. In iedere onderneming, 't maakt geen verschil, hoe groot of klein, weest meester van den toestand, weest geduldig. Bedenk, Rome is niet in één dag gebouwd. 't Zijn de kleine en dagelijksch voorkomende werken des levens, welke tellen, — niet in de eerste plaats de groote stappen. Wat ge doet, doe dat niet enkel omdat ge 't aangenaam vindt, en schuw het tegenovergestelde, maar wat ge doet, doe het omdat ge weet dat het goed is. Zoo ge liefde voor uw werk hebt, kunt ge succes bereiken, en zoo ge succes tot uw deel wensch, hebt ge te werken.

BELANGRIJK BERICHT.

Een ieder wordt beleefd maar dringend verzocht, alle brieven, gelden of andere zaken, welke betrekking hebben op het zendingswerk of op ons tijdschrift „De Ster” steeds aan den President der Zending te zenden.

't Adres van den President is B. G. Thatcher Crooswijksche Singel 7B, Rotterdam. Dit adres is telkens te vinden onderaan op de laatste bladzijde van iedere Ster.

B. G. THATCHER. *President.*

Wat gij van uwe vaders geërfd hebt, verwerf het, om het waarlijk te bezitten.

GOETHE.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
Wm. J. DE BRIJ.

AFSCHEIDSGROET.

Het is met gemengde gewaarwordingen, dat ik dit artikel voor „De Ster” schrijf, want met dit nummer zal ik de pen nederleggen en afscheid moeten nemen van de vele lezers en vrienden van ons tijdschrift.

Dankbaarheid vervult mijn hart, voor het voorrecht mij ten deel gevallen, dat ik 3½ jaar door middel van ons tijdschrift tot vele personen heb kunnen spreken over het groote werk Gods, dat Hij in deze dagen is begonnen te werken onder de kinderen der menschen. Ik ben van vreugde en dankbaarheid doordrongen, omdat het mij vergund geweest is de waarheid te verdedigen, al is het dan ook met zwakke krachten; maar boven alles gevoel ik, dat de lof en dank aan den Gever van alle goede gaven geschonken moet worden, voor Zijne hulp en bijstand mij in mijn werk gegeven, en voor de verlichting van Zijnen Geest; want ach, wat is de mensch van zichzelf, zonder dien Geest die alles bezielt en ons de dingen Gods openbaren wil, als wij maar naar Hem gewillig het oor neigen. Maar ook gevoel ik, dat scheiden pijn doet, en een arbeid van 3½ jaar, in de Nederlandsch-Belgische Zending, heeft mij vele trouwe vrienden gegeven. Ook is „De Ster” mij zeer lief, want ik heb haar zien geboren worden in het jaar 1896, toen op raad van President Anthon H. Lund, die toen President der Europeesche Zending was, met het uitgeven van ons eenvoudig, maar zeer nuttig tijdschrift, aangevangen werd. Het was mijn voorrecht ook aan dien eersten jaargang te arbeiden, en tot April 1898 aan ons tijdschrift verbonden te zijn.

Steeds was „De Ster” eene welkome gast in mijn huis in Utah, en als ik straks wederom aldaar zal zijn aangekomen, dan zal zij steeds eene geopende deur vinden.

Daar wij gewoonlijk met het afscheid nemen zeer weinig spreken, maar meer gevoelen, zoo wensch ik mijn getuigenis te geven van het werk Gods, waarin ik mij verheug. Ik heb een getuigenis, dat de Kerk des Heeren in deze dagen hersteld is, en een volk wordt toebereid voor de wederkomst des Heeren; dat Joseph Smith een profeet van God was, en zijn getuigenis met zijn bloed verzegelde; dat ook zijne opvolgers profeten waren en

President Joseph F. Smith een profeet Gods is, en geroepen het Israël der laatste dagen te leiden. Fel wordt dit werk bestreden, maar het zal zekerlijk zegepralen, dit moet ons aller hart met vreugde en moed vervullen.

Lezers van „De Ster”, blijft getrouw ook aan ons tijdschrift, en komt uwe verplichtingen na, want door middel van „De Ster” is reeds veel gedaan en kan een nog grooter werk worden gedaan. Leest en herleest de vele goede artikelen en tracht in overeenstemming daarmede te leven, zoodat gij door uw handel en wandel getuigenis zult geven van het Evangelie.

Gij die het Evangelie hebt aangenomen, laat mij u een laatste waarschuwing toeroepen: Gaat voort in volharding en blijft getrouw, wat ook uw lot in dit leven is, en groot zal uw loon zijn. En gij die het Evangelie nog niet hebt aangenomen, ik raad u aan, het ernstig te onderzoeken, want het aardsche leven is slechts kort.

Het is mij eene vreugde te weten, dat dit werk, hetwelk het werk Gods is, zal blijven voortgaan, en ik zal het mij een voorrecht achten, als ik mijne zwakke krachten kan blijven aanwenden in hetzelfde, opdat ik daardoor met dit werk kan opgroeien en grooter worden.

Vaarwel allen die dit leest, God zegene u met de keur Zijner zegeningen, en dit zij onze troost, dat wij weten onsterfelijke wezens te zijn, en elkaar daarom ook een tot wederzien kunnen toeroepen. Blijft getrouw in het werk van ons aller Vader.

Uw vriend en broeder in Christus,

W. J. DE BRIJ.

NAAR HET LAND HUNNER ERVE.

Zooals bij de meesten onzer lezers bekend zal zijn werd door een der Apostelen van Christus uit deze laatste dagen, het zogenaaemde Heilige Land, namelijk Palestina, — in deze bedeling opnieuw gezegend en voor de vergadering der Israëlieten ter zijde gezet, in overeenstemming met de profetieën van ouds aangaande dit onderwerp gesproken: Zie Jesaja 11: 12 en 13, Ezechiël 37: 21–23 en meer andere.

Aangaande dit onderwerp nu, alsmede de daadwerkelijke gevolgen ten opzichte dier inzegening en terzijdezetting lezen we in „Americana” geïllustreerd Amerikaansch tijdschrift, uitgegeven door de: National American Society, waarin aan den bekenden en begaafden geschiedschrijver onzer Kerk: B. H. Roberts de gelegenheid is gegeven om maandelijks een artikel te schrijven in betrekking tot de geschiedenis van de Heiligen der Laatste Dagen, het volgende:

APOSTEL HYDE'S ZENDING NAAR PALESTINA.

De vraag zal zonder twijfel kunnen oprijzen, of de zending van Ouderling Orson Hyde naar Palestina, om het land toe te wijden in betrekking tot den terugkeer van de Joden, alsmede der andere stammen van Israël, eenig resultaat heeft gehad. Het eenige antwoord hierop is eene verwijzing naar de daden en feiten welke hebben plaats gegrepen sedert dit wijdingsgebed op den 24sten October 1841 door dezen Apostel der nieuwe bedeeeling was opgeofferd geworden.

Ten tijde van Ouderling Hyde's bezoek aldaar en de ceremoniën der toewijding welke hij volvoerde op den Olijfberg, waren er betrekkelijk slechts weinig Joden te Jeruzalem.

In 1876 schreef de „British Consul Reports” — een verslag gevende aan de Engelsche regeering aangaande de bevolking van het Heilige land, — dat er ook toen nog slechts van vijftien tot twintig duizend Joden in Palestina waren. Twintig jaar later echter verklaarde dezelfde autoriteit dat het aantal Joden was gegroeid tot zestig, ja zeventig duizend; en — wat van nog grooter beteekenis was dan deze gegeven cijfers, — dat deze rapporten, boven aangehaald, uitbeeldden, hoe de nieuwe Joodsche bevolking hunne aandacht schonk aan het ontginnen van den bodem, welke slechts Godes zegen behoeftde, om het tot zijne oude vruchtbaarheid te herstellen; waardoor het wederom eens mogelijk zou worden een talrijk volk een bestaan te geven. Het tijdschrift „Globe Democrat” maakt in betrekking tot dit Consulaire rapport van 1896 de volgende opmerking:

„Slechts een paar tientallen van jaren terug waren er niet meer dan vijftien of twintig duizend Joden in Jeruzalem. Buiten de stad werden toen ter tijde in 't geheel geene huizen gevonden. Sedert dien tijd hebben echter vele veranderingen plaats gehad, en het Hebreeuwsche volk — hoofdzakelijk gekomen door de uitbreiding der Joodsche emigratie uit Rusland — teld nu tusschen de zestig en zeventig duizend in aantal. Heele straten van woonhuizen zijn gebouwd geworden buiten de wallen, in de richting der vroegere voorsteden, welk voor honderden van jaren in droeve verlatenheid hadden verkeerd.” En het is niet alleen de stad Jeruzalem zelve, waar de Joden sterk toenemen, maar door geheel Palestina zijn zij bezig op dezelfde wijze land te koopen en hunne boerderijen in te richten. In Jeruzalem vormen zij op 't oogenblik een grootere maatschappij dan de Christenen of de Mohamedanen. In 1896 nam de groote beweging, onder de Joden bekend als het Zionisme eigenlijk zijn vasten vorm aan. Deze beweging was op touw gezet door den bond van al die Joodsche vereenigingen,

welke de hoop koesterden Israël éénmaal te zien teruggekeerd tot hunne beloofde bezittingen in Palestina.

In boven vermeld jaar werd de eerste internationale Conferentie van Zionisten gehouden te Bazel in Zwitserland; sedert dien tijd onder de leiding van wijlen Dr. Herzl uit Oostenrijk, en na diens dood onder de leiding van Israël Zangwill en anderen; en doordat met de meeste volharding werd voortgegaan, om in hunne jaarlijksche Conferentiën de aandacht op deze zaak te vestigen, verkreeg het Zionisme al spoedig het voorkomen van eene groote wereld beweging. Het is niet zoo zeer een Godsdienstige volksverhuizing, als wel van maatschappelijken aard, niet-tegenstaande uitstekende Joodsche menschen met zoowel politieke als godsdienstige beginselen er deel aan hebben.

Na door zoovele eeuwen telkens weder op het Paaschfeest het woord te hebben geuit: „Mogen we het eerstvolgende Paaschfeest te Jeruzalem vieren,” — schijnt de gedachte in het brein van vele Joden te zijn opgekomen, dat — zal deze hoop ooit worden verwezenlijkt — er dan practische stappen dienen te worden gedaan, ter volvoering dezer mogelijkheid. — Vandaar de Zionistische beweging. De verklarende grondgedachte ervan is uitgedrukt in de volgende uitingen van sommige Joodsche leiders: „Wij wenschen de gebroken draad van ons nationaal bestaan weder aan te knopen, en tevens der wereld te toonen de moreele sterkte en hoogbegaafde macht van het Joodsche volk. Wij wenschen een plaats, waar zich ons geslacht kan centraliseeren.” — (Leon Zoltokoff.) — „Het is voor deze Joden — van Rusland, Rumenië en Galicië — dat de naam van hun land — Palestina — „Hoop” beteekent. Ik zou geen man moeten zijn, zoo ik niet besepte dat voor deze vervolgte Joden, — Jeruzalem beteekent: billijkheid, recht, ware mannelijkheid en vrijheid.” — (Rabbi Emil G. Hirsch.) — „Een Joodsch volksbestaan op moderne grondslag in Palestina, hun oude tehuis.” — (Max Nordau.) — „Palestina is een volk benoodigd, de Israëlieten een land; geef daarom het land zonder volk, aan het volk zonder land.” — (Israël Zangwill.) — In één woord, het plan van het Zionisme is, om Palestina te redden, het terug te geven aan een Joodsch volksbestuur, — een Joodsche staat als 't ware te schéppen in het hunner vaderen reeds beloofde land.

De tijd is gekomen dat de beloften des Heeren vervuld moeten worden; en van hier uit, is door Goddelijk gezag een Apostel dezer Nieuwe bedeeing gezonden, het land Palestina toe te wijden om bereid te zijn voor den terugkeer van Israël tot zijne beloofde erve. Hierop volgde deze groote en wereldbekende beweging onder de Joden, uitzienende naar een herstelling der Joodsche nationaliteit op moderne basis in Palestina.

Welk ander verband nu kan er bestaan tusschen de zending van Apostel Orson Hyde en deze zoo zeer vermaarde Joodsche beweging voor Israëls wederoprichting in dat land, dan dat deze zending op hare beurt verband houdt met het nog grootere feit, dat de bestemde tijd voor de herstelling van Israël is gekomen? Des Apostels zending naar Jeruzalem, ten doel hebbende de inwijding van dat land, ter voorbereiding voor den terugkeer der Joden, was zonder eenigen twijfel een gedeelte van het generale programma der herstelling van Israël tot hunne landen, eene der gunsten en zegeningen Godes.

BIJ HET HEILIG AVONDMAAL.

Wanneer in de verschillende Christelijke kerken die ons omringen het Avondmaal wordt gehouden, — 't welk bij de voornaamste godsdienstgenootschappen meestal vier maal per jaar plaats vindt, dan wordt gewoonlijk op den laatsten Zondag die daaraan voorafgaat, zoogenaamd „voorbereiding” gehouden.

De dienstdoende predikant spreekt alsdan eene rede uit, welke er op aangelegd is, om de aanstaande Avondmaalgangers — lidmaten welke belijdenis des geloofs hebben afgelegd — het belangrijke dezer heilige verrichting bij vernieuwing onder het oog te brengen.

Een ieder kan dan, in de week die verloopt tusschen deze voorbereidingspredikatie en de dag der plechtigheid zelve, zijn hart en gemoed in de vereischte stemming brengen, om waardiglijk het Avondmaal te vieren.

Bij de Heiligen der Laatste Dagen is het vieren van deze plechtigheid eenigzins anders ingedeeld. De „Mormonen” toch onderhouden niet slechts viermaal in 't jaar hunne gemeenschap met Christus door middel van het Heilig Avondmaal, maar bij de ware geloovigen onder hen bestaat week op week behoefte hunne communicatie met den Zaligmaker te volbrengen.

Ook heeft het Avondmaal onder de Heiligen der Laatste Dagen een eenigzins andere strekking, dan dat bij de verschillende Christelijke richtingen het geval is. Wordt er in de kerken over 't algemeen de nadruk op gelegd, dat wij in de teekenen van brood en wijn welke wij nuttigen, in overdrachtelijken zin het vleesch en bloed van Christus hebben te zien, — hij de Katholieken zelfs in werkelijken zin, — de Heiligen der Laatste Dagen denken meer in 't bijzonder bij het Avondmaal aan datgene wat Christus voor ons gedaan heeft, en in welke dingen Hij ons tot voorbeeld was. Hoe hij door lijden en dood is gegaan met standvastelijken wil, zonder te aarzelen waar het allergrootste

offer van Hem werd geeischt; hoe Hij niet terugdeinsde wanneer smaad en verguizing der wereld Hem overkwam, en hoe Hij in alle dingen getrouw bleef aan de verplichtingen welke Hij vrijwillig had aanvaard. Ten opzichte dezer dingen zien de Heiligen der Laatste Dagen in Christus hun Goddelijk voorbeeld, en beloven bij vernieuwing wanneer het simpele brood en water — door de gedachtenis aan Christus geheiligd, — door hen wordt genuttigd, dat zij van hunne zijde gewillig zijn om in de lijn van hunne verplichtingen dit groote voorbeeld na te streven. Sommigen mogen hierbij de opmerking maken, dat menschen toch niet in staat zijn, om datgene te doen wat de Zaligmaker der wereld volbracht, en zonder twijfel is deze opmerking volkomen terecht. Wij dienen echter niet uit het oog te verliezen, dat van ons als menschen ook niet datgene wordt gevraagd, d. w. z., dat aan ons ook niet zulke hooge verplichtingen als aan Christus zijn opgelegd geworden; — 't welk echter niet wegneemt, dat door ons, wanneer wij de geest van ons aller zending getrouw betrachten, eveneens door Gods hulp, met dezelfde volharding en geduld gestreefd kan worden naar datgene waartoe ook wij ons vrijwillig hebben verbonden, toen wij met vrengde onze schreden richtten naar het Koninkrijk Gods. En dit te doen, beloofden de Heiligen der Laatste Dagen toen zij gedoopt zijn geworden, en beloven zij iederen Zondag bij vernieuwing, wanneer onder hen het Heilig Avondmaal wordt bediend. Het fomuliergebed uitgesproken door den priester of ouderling die het Avondmaal bediend, zegt zoo treffend: „ en voor U getuigen, o God de Eeuwige Vader, dat zij gewillig zijn den naam van Uwen Zoon *op zich te nemen*, Hem altijd te *herinneren*, en Zijne geboden te onderhouden, opdat zij altijd Zijnen Geest met zich mogen hebben.” —

Aldaar wordt derhalve door de Heiligen der Laatste Dagen voor den Vader getuigd, dat zij gewillig zijn den naam van Christus op zich te nemen, en door dit te doen, hebben wij niet te denken aan Christus, zooals Hij thans door de ons omringende Christelijke secten wordt beschouwd, — een persoon namelijk wier gedachtenis in de oogen der wereld iemand tot eer verstrekt, — neen maar wij hebben, om in werkelijkheid gewillig te zijn, den naam van Christus op ons te nemen, om in onze gedachten terug te verplaatsen naar den tijd, dat de verachte „timmermanszoon” van Nazareth op het punt stond, om wegens Gods lastering naar het kruis te worden gesleept, om aldaar een verachten dood te sterven. Of, — om een voorbeeld wat meer nabij ligt te gebruiken, wij beloven altijd gewillig te zullen zijn om ons niet te schamen, een volgeling van Christus in deze

dagen te wezen, al is het dan ook dat de vrome wereld ons met eenzelfde verachtelijken term, die vroeger aan den naam „Nazarener” beteekenis gaf, thans „Mormonen” noemt.

Bij het Avondmaal beloven wij bij herhaalde vernieuwing, plechtig hetzelfde wat wij eens voor God, engelen en menschen, bij het watergraf beloofden, n.l. dat wij Zijnen Naam op ons willen nemen, en Hem altijd in onze gedachten willen herinneren. En hoe zullen wij ons Zijner herinneren? Is het niet, door ons van harte met onze daden dankbaar te toonen voor het feit, dat Christus gewillig was om, — waar de noodzakelijkheid dat eischte, — het groote offer Zijns levens bereidwillig te brengen? Is het niet om door de herinnering daaraan, te trachten door den invloed van boven, eveneens kracht te ontvangen om onze smarten en ons lijden te kunnen verduren, om door het besef van onze plichten te hebben vervuld, onze vreugde te vermeerderen? Van daar dan ook, dat de Heer, — toen Hij aan Joseph Smith een gebod gaf op welke wijze het Avondmaal zoude worden bediend, en welke woorden er gebruikt zouden moeten worden, om den zegen voor het brood en water te vragen, — er onmiddelijk op liet volgen: „. . . . en Zijne geboden te onderhouden, welke Hij hun gegeven heeft, opdat zij altijd Zijnen Geest met zich mogen hebben.” — En hierin is uitgedrukt de waarde van het feit, om ons Christus te herinneren, opdat wij namelijk door de herinnering aan Hem, gestaald zouden worden, steeds beter Zijne geboden te doen, zooals wij bij den aanvang zijn begonnen. Dan alleen kan het vrijwillige lijden en sterven, en het met oneindige liefde gegevene offer van Christus ons een ware bron van hulp en troost worden, — in de teekenen van het Heilig Avondmaal ons verduidelijkt, — wanneer het ons namelijk brengt tot het voornemen om in de toekomst steeds meer en beter onze plichten te betrachten. Wij kunnen ons dan verzeerd houden dat het 5de vers van lied 89, wat wij zoo menig keer zingen bij het Avondmaal, voor ons van versterkende kracht zal zijn. waar het zegt:

„Vermurwd lig ik aan Uwe voeten,
In smeeking, Heiland, lof en dank.
Laat uw gena mijn strijd verzoeten;
'k Wensch — als des wijnstoks eedle rank —
Dat, om te sterken mijne trouw,
Uw Avondmaal mij zeeg'nen zou.

Ten slotte dient er nog aan te worden herinnerd, dat het gebruiken van het Heilig Avondmaal bij ons geene gewoonte zoude worden, welke we zonder meer alleen maar ten uitvoer leggen, maar is het een eerste vereischte om ons hart te zuive-

ren van iedere slechte gedachte alsmede van alles wat wij tegen onzen naaste zouden kunnen hebben. Juist daarom gebruiken wij iederen Zondag het Avondmaal, opdat wij namelijk genoodzaakt zouden zijn, om al de minder goede gevoelens jegens onze broeders of zusters, welke gedurende den loop der week bij ons post mochten hebben gevat, van ons te doen. En, hebben we werkelijk iets, wat ons grieft, we dienen ons dan van het Avondmaal te onthouden. De verordening is heilig, en als zoodanig zouden we acht geven het te beschouwen. Geene gewoonte af schaamtegevoel jegens onze medevergaderden mag ons doen denken: Kom laten we 't avondmaal toch maar nemen, wat zou deze of die anders wel denken of zeggen; — neen we dienen te waken dat we met reine harten onze gemeenschap met den Heer vernieuwen, en daarom moet alles eerst recht worden gemaakt, of we hebben ons van deze heilige teekenen te onthouden. Want indien wij met minder goede gevoelens toch het brood en water nemen, dan zal het gebruik daarvan ons niet zegenen, maar 't zal ons ten oordeel strekken. Laat ons derhalve voorzichtig zijn, Heiligen der Laatste Dagen, en ons hart beproeven en nauwkeurig toezien, dat geen onedele gedachten ons bezig houden terwijl we deze heilige verordening verrichten.

APRIL-CONFERENTIE.

Maakt sneeuw-en hagelstorm het weder kil,
Toch is stampvol de enorme Tabernakel;
't Als bijen gonzond volk wordt plotsling
[stil:
Op 't podium verheft zich Gods orakel,

Wat hemelsche muziek! Nu streeleend,
[ruischt
Ze in 't oor, dan, dondrend, golft ze en bruiest.
Zij zwijgt. — Weer rijst Gods knecht, nu
[om te ooreeren:

In lange leiders-keten de eerste schakel,
Gestaald in 't volgen van een hooger kil.
Eerst zingt het koor, dat om het klank-
[mirakel,
Het reuzenorgel, zit, als duiven om hun til.

Kalm, waardig, vastberaden klinkt zijn
[woord,
Door duizenden op eenmaal aangehoord:
De Kerk van God verneemt den wil des
[Heeren!

Salt Lake City.

FRANK I. KOOYMAN.

OVERLEDEN.

DE GOOYER. — Te Salt Lake City is op 11 Maart 1911 overleden James John de Gooyer, zontje van Hendrik en Wilhelmina de Gooyer; 't kind was geboren op 22 Juli 1910.

INHOUD.

Noodzakelijkheid van Openbaring Blz. 97	Belangrijk bericht Blz. 104
Verplaatst. " 103	Afscheidsgroet " 105
Herhaalde Conferentie-Aankondiging " 108	Naar het land hunner erve. " 106
Aangekomen " 103	Bij het Heilig Avondmaal " 109
Succes " 104	April-Conferentie " 112
	Overleden " 112

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50. Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.